

8. Gupta, Arvind. (2008). Petty criminals, Proud Citizens. https://www.google.com/search?q=Gupta+%2C+Arvind.+Petty+Criminals%2CProud+Citizens&rlz=1C1SQJL_enUA891UA891&biw=1904&bih=920&sxsrf=AJOqlzU6-x82DPAIszLOeozLhwXZErlSOg%3A167855485588&ei=XbkMZKfFI9HZrgTz4aS4Cg&ved=0a
9. Arvind gupta's resume / biodata – <http://baalabalaga.org/downloads/>
10. http://playpen.meraka.csir.co.za/~acdc/education/Dr_Anvind_Gupa/Learners_Library_7_March_2007/start.htm
11. <http://www.arvindguptatoys.com/arvindgupta/resumeagupta.pdf>
12. Lectures to parents <https://vidyaonline.net/list.php?l2=b1%20%20&l1=b1%20%20&l3=b1tp>
13. Cioflâncă, A. (2010). The communist propagandistic model: towards a cultural genealogy. *Studia Politica: Romanian Political Science Review*, 10(3), 447-482. <https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:0168-ssoar-446622>
14. Gehring, T; Bowers, Fredalene B.; Wright, R. (2005). Anton Makarenko: The «John Dewey of the U.S.S.R.». (pp.327-345). *Journal of Correctional Education*, v56, n4. Retrieved from: <https://eric.ed.gov/?q=secret+AND+police&id=EJ740061>

ІННОВАЦІЙНІ ФОРМИ ОРГАНІЗАЦІЇ НАВЧАЛЬНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ СТУДЕНТІВ В ПОЛТАВСЬКОМУ НАЦІОНАЛЬНОМУ ПЕДАГОГІЧНОМУ УНІВЕРСИТЕТІ ІМЕНІ В. Г.КОРОЛЕНКА.

*Дяченко-Богун М.М.
Полтава, Україна*

Проблема освітньої інноватики знаходиться у стані постійного вдосконалення. Загострення суперечностей між фундаментальними науковими знаннями і складністю їх практичного використання, між фазою створення нового педагогічного знання і його досвідного впровадження, як інноваційного на сьогоднішній час. Саме тому освітня інноватика повинна характеризувати сутнісний зв'язок теорії і практики освітньої діяльності, визначати її норми, характерні для інноваційних перетворень, органічно об'єднувати процеси створення і впровадження інновацій на практиці[1].

Сучасні інновації освіти повинні поєднувати інноваційний процес модифікації мети, змісту, методів, форм навчання та виховання, на основі адаптації процесу навчання в сукупності з соціокультурними і творчими характеристиками особистості педагога. При цьому вдосконалення інноваційного потенціалу педагога проходить через його педагогічну діяльність та наявність внутрішніх засобів та методів навчання, як основи для створення інноваційного середовища навчання. Іноваційне середовище навчання – це певні морально-психологічні обставини, що підкріплені комплексом заходів організаційного, методичного, психологічного характеру, які забезпечують введення інновацій в освітній процес, закладу вищої освіти [2].

Інноваційний потенціал сучасного викладача характеризують: творчою здатністю генерувати нові уявлення та ідеї, що зумовлено професійною установкою на досягнення пріоритетних завдань; вміннями проектувати і моделювати власні ідеї на практиці: викладачу-новатору притаманний високий культурно-естетичний рівень, освіченість, інтелектуальна глибина і різнобічність інтересів; сприйняття нових ідей, концепцій, течій, що ґрунтується на толерантності, гнучкості і широті мислення [2].

Так, у Полтавському національному педагогічному університеті імені В.Г. Короленка на факультеті природничих наук та менеджменту, створено таке інноваційне середовище, яке передбачає методичну підготовленість викладачів, їх постійну інформованість стосовно педагогічних нововведень. Інноваційне середовище знаходить реальне відображення у ставленні викладачів до педагогічних інновацій.

Незважаючи на широке використання цього поняття, інноваційні технології у Полтавському національному педагогічному університеті імені В.Г. Короленка дозволяють:

- студентам ефективно використовувати навчально-методичну літературу та матеріали; засвоювати професійні знання; розвивати проблемно-пошукове мислення; формувати професійне міркування; активувати науково-дослідницьку роботу; розширювати можливості самоконтролю отриманих знань;

- викладачам оперативно обновлювати навчально-методичну літературу; впроваджувати інноваційні технології навчання; розширювати можливості контролю знань студентів;

- удосконалювати якість наявних технологій підготовки спеціалістів.

При всьому різноманітті технологій навчання, найбільш широко використовуються: дидактичні, комп'ютерні, проблемні, модульні та інтегративні, при цьому реалізація провідних педагогічних функцій залишається за викладачем. Застосовуючи дані технології в інноваційному навчанні, викладач робить процес більш повним, цікавим, насиченим. При перетині предметних областей природничих наук, така інтеграція просто необхідна для формування цілісного світогляду та світосприйняття інновацій. З впровадженням в навчально-виховний процес сучасних технологій, викладачі все більш освоюють функції консультанта, радника. Це вимагає від них спеціальної психолого-педагогічної підготовки, так як у професійній діяльності викладача реалізуються не тільки спеціальні, предметні знання, а й сучасні знання в галузі педагогіки та психології, технології навчання і виховання. Одним з напрямків інноваційної діяльності наших викладачів є інтенсивний пошук нестандартних форм організації навчальної роботи, які б дозволяли активізувати процес навчання, зробити його природним, невимушеним і цікавим.

Таким чином, сучасні інтерактивні форми навчальної діяльності студентів повинні відповідати вимогам сьогодення: мати проблемний зміст і організацію; мати мобільну структуру, забезпечуючи зворотній зв'язок викладача зі студентами і при цьому розраховуються на високу пізнавальну

активність студентської молоді. Впровадження інтерактивних форм навчання – є один з найважливіших напрямків вдосконалення підготовки студентів у закладах вищої освіти.

Список використаних джерел:

1. Круглий стіл «Образ суспільних та освітніх інновацій як складова позитивного іміджу України» // http://www.ispp.org.ua/podiy_31.htm.
2. Дичківська І.М. Інноваційні педагогічні технології. – Навч. посіб. – К.: Академвидав, 2004. – 352 с.

ІСТОРІЯ МЕНЕДЖМЕНТУ ЯК СИСТЕМА ЗНАНЬ ПРОФЕСІЙНО-СВІТОГЛЯДНОГО ХАРАКТЕРУ

*Жданова-Неділько О. Г.
Полтава, Україна*

Освітні програми бакалаврського рівня «Менеджмент (Управління навчальним закладом)», «Менеджмент (Управління проєктами)» та «Менеджмент (Управління навчальним закладом)», започатковані кафедрою педагогічної майстерності та менеджменту імені І. А. Зязюна Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка в 2019 р., поміж інших освітніх компонентів включають навчальну дисципліну «Історія менеджменту», вивчення якої передбачається в 1 навчальному семестрі.

Таке розміщення дисципліни в навчальному плані є принциповим і обґрунтовується тим, що вона покликана окреслити змістове поле, яке формує сутність професійної підготовки менеджера не тільки в синхронному, часовідповідному сенсі, а й в історичному розрізі. Адже попри те, що сучасний менеджмент спирається на актуальні досягнення в різноманітних галузях і розвивається разом із ними, акумулюючи найбільш продуктивні досягнення сучасної наукової думки, історія управління як різновиду людської діяльності цікава для нас не лише як одна з реалій цивілізаційного поступу. Управлінський спадок давніх народів часто являє собою найбільш очевидні, а відтак – і найбільш об'єктивно обумовлені закономірності керування людськими ресурсами в різноманітних обставинах вирішення суспільних проблем засобами організованої взаємодії. Водночас, саме їхнє різноманіття дає змогу розвивати необхідне для менеджера аналітичне мислення, з'ясовуючи принципові подібності й відмінності управлінських ситуацій, порівнюючи моральні засади управління у різних народів і в різні епохи.

Так, цікавим прикладом, що розглядається нами на заняттях, є сукупність принципів ефективного управління, характерних для давньокитайської філософської течії, заснованої в VI–V ст. до н.е.) Лао-цзи і відомої як даосизм. С. Коваленко наводить їхній наступний перелік:

«1) керівник не повинен підміняти досягнення цілей суспільства цілями особистого збагачення, він повинен уміти сам себе обмежувати;

2) керівник не повинен бути самовпевненим;